

Tittel: Balanchine som lite vellykket legitimering

Ingress: Hvorfor tar ikke ballettsjefen skrittet helt ut og satser på tre samtidskoreografer?

Av: Elisabeth Leinslie

”Moves”

Koreografi: Jo Strømgren, Jorma Elo, Georges Balanchine

Lysdesing: Paul Vidar Sæverang

Kostymer: Bjerge van Balen

Med: Nasjonalballetten og Den Norske Operas orkester

Den Norske Opera

Nasjonalballetten byr i disse dager på to urpremierer og en nordisk premiere. Et tredelt program med samtidsorienterte balletter skapt av tre koreografer. Alle som er litt interessert i dans eller teater har hørt om Jo Strømgren, kunstneren som her til lands er mest kjent for sine absurd-groteske danse-teaterforestillinger hvor det kaudervelske språket og politiske innholdet er utpregede særtrekk. Finsken Jorma Elo er ikke like kjent i Norge, selv om han har en enorm produksjon bak seg. Sist han var å se i Nasjonalballetten var for to år siden, da skapte han ett av fire verk i prosjektet ”NOKO”. Den siste verket i ”Moves” er signert Georges Balanchine, en mester innen nyklassisk ballett som preget den amerikanske ballettscenen fra 1930-1980-tallet.

Elos ”Brake-Green” starter showet. Et blått nakent rom, fantastisk lyssatt av Sæverang, og grønne og blå kostymer skaper en eventyrlignende atmosfære. Elos koreografi baserer seg på et kammerformat med få dansere på scenen samtidig. Den forteller ingen historie, og er stilmessig sett sammensatt av nyklassiske danseelementer blandet med bevegelser som minner om electric boogie. En dansestil med røtter i break dance og pantomime, som oppstod på den amerikanske vestkysten i overgangen 1960- og 70-tallet. Verket er rent og vakkert i sitt uttrykk, men jeg opplevde det som teknisk og kaldt – i den forstand at koreografen har lite på hjertet bortsett fra å vise frem sin perfektionerte form.

I sterk kontrast til Elos verk står Strømgrens ”Suite”. Også i kammerformat, men et verk som har noe på hjertet og som tøyer grensene for hva vi vanligvis ser på denne scenen. Omdreiningspunktet på scenen er klaveret som er plassert midt på scenen. Mye av dansen foregår tett på klaveret, koreografien er i det hele tatt i lengre partier påfallende tett. Danserne klynger seg til klaveret, det danses under og over det, og de tillates heller ikke mye luft mellom kroppene. Det befriende lekende og komplekse danseuttrykket (i strømpelysten), og den samtidig humoristiske, våre og angstpregete kommunikasjon mellom danserne og musikeren er presis og intensiv. Verket ender med trampeklapp og bravo-rop fra salen.

Siste verk ut er Balanchines "Symphony in three movements" fra 1972. Riktignok var Balanchine en nyskapende mester i sin tid, men dette verket fungerer som et pust fra fortiden som ikke tjener forestillingens helhet. Det kan virke som om Balanchines navn her brukes for å trekke publikum, av økonomiske og ikke kunstneriske årsaker med andre ord. For det er ikke slik at ideen bak "Moves" er å vise en historisk utvikling innen nyklassisk og moderne ballett, det hadde for øvrig vært et interessant prosjekt, hva som er den overordnede ideen med "Moves" blir et stort spørsmålstegn for meg med Balanchines verk på plakaten. Hvorfor tar ikke ballettsjefen skrittet helt ut og satser på tre samtidskoreografer? Vi har jo flere svært kompetente koreografer her i landet, og går man utenfor våre grenser øker tilfanget ytterligere.

Anmeldelsen ble publisert i Dagsavisen i 2007.